

A CÍMLAPFOTÓ

A címlapinterjú magaslatából minden kitérő,
minden süket délután a helyére kerül.

Senki se mondja ilyenkor: „most rossz”,
„most nem történik semmi”, „visszhangtalan vagyok”.
„Mások véleményétől függöm.”

A címlapinterjú magaslatába azok kerülnek, akik
azt mondják, erősek önmagukban.

Minden pénzt megér: benézni mások életébe,
és ott mégis ugyanazt látni, ahogy magunkat szeretnénk
egy süket délután.

A KELETI KÉNYELEM

A nő örült volt, és a pincér körme fekete. Én már az első este hánytam a hostel apró fürdőszobájában; a konyhára fogtam, pedig csak messze voltam. Délkelet felé a takarók egyre vékonyabbak, Jeruzsálemben már csak egy lepedő marad. A nő üvöltött, és letépte magáról a kendőt. Minek vetkőzött? Hova? A rövid ősz hajával úgy nézett ki, mint egy normális európai. A pincér zavartan állt – miattunk volt zavarban –, jelezni próbálta, a nő a falu bolondja.

Csakhogy ez a falu a Via Dolorosa.

Mondják: a modern nő a fűzöt belülről viseli. De nem beszélnek arról, aki belülről a burkát.

A SZEXUÁLIS FORRADALOM

Nem lett volna egyszerűbb, ha végre lefeküdnék?
Minek tartogatták egymást, édes lélek, hova?
Aztán úgyse lett már semmi. Egy darab papír,
a nyugtalan felszín alatt az ősök tudattalanja,
a korszellem – mindegy is.
Minek visszacsavarni a filmet arról,
ami máshogy nem történhetett?
Ami meg se történt.
„Ha leszedi a hátáról a szőrt, megdughat.”
Pár évtized, és a decens unokák beszélnek így
egy kollégiumi emeletes ágyon. Ő az alsó szinten:
a saját nagyanyja. Hát nem egyszerűbb?